

Prijatelj i brat

Priča o istinskoj vjeri

(*uvodna napomena: u današnjem mađarskom jeziku, pa prema tome vjerojatno i u starom skupnom, izraz brat, koji nema roda, pa prema tome u značenju je i sestra i brat zajedno zove se **testvér**, što bi u prijevodu značilo istim redosljedom – tijelo i krv. Ovo u vama, vjerojatno s obzirom da ste većinom kršćani, odnosno odgojeni i socijalizirani u takvom okruženju, sigurno probuđuje neke asocijacije. Još samo mala digresija, prema Novom Zavjetu Isus (Jezuš) ima zanat drvodjelača odnosno tesara, što je na mađarskom jeziku **ács** čitaj **ač**, obrnuto **ča**. No ako napišemo ča razdvojeno kao TŠA i umjesto latinskog T stavimo T iz rovaš pisma, starog nam pisma, kojim smo se služili, a to je slovo Y, onda čitajući dolazimo do riječi: YSA (Yssa- Jesse- Isus).*

Živio je u užem i širem našem okruženju, blizu i daleko zaštićen visokim vrhovima planinskog polukruga i još malo, s druge bande omeđenom još višim lancima Donjih Voda, bolje poznatih Alpa, a s donjih strana zavijen poput čipke razvedenom obalom najplavijeg mora svijeta, kao u zipki – jedan narod.

Ovaj kraj zelenih polja, plavih rijeka i jezera, obilovao je divljačima i ribama. Čarobna ljepota rumenila domaćeg praskozorja i večernjih sutona pročula se po cijelom svijetu. Zbog lijepih, dobrodušnih, poštenih ljudi dobre volje, ovaj kraj nikad nije oskudijevao u ničemu.

Dragi Bog i priroda obdarila im je domovinu sa svim dobrima. Imali su vode u izobilju, puno šuma, sjenokoša, lugova i ribom bogatih močvara. Bez znanja domaćih, nikad stranac nije mogao stupit na ovo tlo. Poznavali su svaki trzaj svoga zavičaja i neprijatelja nikad nisu silom pobjeđivali. Svakom su pristupili iskreno i dobroćudno, i kada je bilo potrebno rado su pomogli. Blješteći vrhovi, potabanjeni poznati putevi i sveti jezik branio ih je od svih nevolja. Njaveće blago, koje su imali bilo je zajedništvo. Držali su se skupa i u životu i u smrti, znajući za svoje pokojne ali i za nadolazeći naraštaj. Znali su jedni o drugima, kao da vrijeme uopće ni ne postoji. Starije su posebno poštovali, jer pomoću njihovog znanja su mogli korak po korak ići dalje, kako kazaljka na satu udara svoj lagani hod, mjereći prolaznost u vječnosti.

Zahvaljivali bi se Bogu, na svim darima, s kojim ih je obdario i omogućio im raj ovde doli, kakvog on ima tamo gori.

Jednom su pak zvijezde promijenile svoj hod i sjaj, na što su se stari mudraci sastali oko velikog okruglog kamena, da bi dogovorili, kako dalje.

„Vremena su se promijenila“ – reče jedan sijedi mudrac, koji je tek stigao iz planina.

„I ja sam vidio znak“ – rekao je putnik, duge brade, s jednog malog otočića.

Što nam je učiniti? – zapitaše se ostali, skoro pa u zboru.

U daljini se pojavila silueta visokog i koščatog čovjeka, koji se približavao polaganim, ali odmjerenim koracima. Točno je znao o čemu vijeća Krug, on je bio Djed, sveznajući.

„Pozdravljam vas“ – rekao je i sjeo u krug. Svaki pogled ga je pratio i napokon ja započeo svoj kratki, ali istodobno težak govor.

- Došlo je napokon vrijeme. Pripremili smo se i svatko zna što mu je učiniti. Od danas će se naši putevi polagano razići. Po zapovijedajućem principu Kruga započet će naša rotacija i svako će sa svojim plemenom zaposjest svoje mjesto . Oblikovat ćemo krug, kolo. Nikada međutim nemojte zaboraviti, da ste nekada bili jedno i da pripadate jedni drugima. Ne dozvolite, da snaga žbica, koja vas drži skupa oslabi i da obruč izgubi vezu s jezgrom, s glavinom.

Dva prijateljska plemena, pleme Brata i pleme Prijatelja, koji su do sada bili jedan uz drugog, su se vremenom sve više udaljila jedan od drugog. Nisu bili tužni, nisu izgubili nadu, jer su znali, da pripadaju istom soju, ali su morali podnijeti ovu žrtvu, zbog dobrobiti sviju njih.

Vrijeme je prolazilo i u zemlju Prijatelja doselilo se sve više stranaca. Nisu razumjeli način razmišljanja novoga kraja i nije ih to niti interesiralo previše. Njima se sviđjela zemlja, bogati kraj. Ovakvu ljepotu još nikada nisu vidjeli. A ljudi! Ljudi su miroljubivi. Kako će ih samo biti lako pokoriti – pomisliše.

Započela je realizacija vražjeg plana. Zemlja Prijatelja došla je u opasnost. Brat je uvijek osjećao, kada je Prijatelj bio u nevolji i priskočio kada je bilo potrebno. Napadači nisu razumjeli, kako ne mogu svladati Prijatelja, a izgledalo je tako lako. Napisali su sve, o svemu dali najpodrobnija izvješća, kako su to nalogodavci iz grada uništenja od njih zatražili. Uvijek su pobjeđivali. Na papiru naravno.

Laž nije grijeh, kada služi cilju – znali su reći.

Vrijeme je prolazilo, a na stara vremena se već samo poneki prisjećao. Nazivi planina, vrhova, rijeka i polja, neki već pomalo nerazumljivi izrazi su još podsjećali kod Prijateljevih na pripadnost i neraskidivu vezu prema narodima Kruga. I još nešto. Svako bi novorođenče nosilo u srcu plamičak staroga duha, koji će se zapaliti, kada dođe vrijeme.

Unutarnji krug je uživao u sigurnosti, koju mu je omogućio vanjski krug i čuvao sve blago, koje će im biti potrebno u budućnosti. Prolazile i dolazile su razne konjaničke vojske, naravno putevima, kojima su im oni dopustili. Konjanici to i nisu baš tako shvatili i doživili. Oni su stalno zauzimali i pokorili zemlju Bratovu. No jedanput se i kod njih, koji su se generacijama pripremali i čuvali znanje, dogodilo nešto, s čim nitko nije računao. Izdaja! Protiv nje nije bilo lijeka.

Glavni zapovjednik kruga je odlučio tako, jer je procijenio, da bi u suprotnom bila ugrožena fizička opstojnost unutrašnjeg Kruga. Staro znanje se moralo napokon zauvijek sakriti. Na tajno mjesto, koje je pristupačno samo onim prosvijetljenim. Križ se prodao. Vid je degradiran na gledanje, a milost u križu pretvorila se u trgovinu. Riječ božja pokleknula je pred novim pismom. Znanje, koje je napisano tim pismom, od tada postalo je izvor svih istina.

Posljednji put se u tajnovitim sparnim dubinama velike močvare sastao Krug, da bi izdao posljednje naređenje.

„Do posljednjih vremena, kada će se zvijezde ponovo vratiti staroj ruti, nemojte zaboraviti dvije stvari:

- uvijek će biti među vama takvih, koji čuvaju svjetlost. Svjetlo ih brani i čuva u čistoći. Njih pomagajte! Čuvajte ih i branite!

- uvijek poštuju vanjski Krug, jer su vas do sada oni branili. Njihova duša čeka na vaš znak. Tako je nestao i posljednji Djed, onaj koji je još znao sve.“

Prijatelj i Brat živili su u promijenjenom svijetu kako su mogli. Zaista su se uvijek pojavili među njima lučonoše, nade svjetlosti. Živili su u božjem blagoslovu pod stranom vlašću. Puno puta su se i njihovi okrenuli i služili novom gospodaru.

Došlo je jedanput vrijeme, kada je vladar i njegovi ljudi dio naroda Prijatelja preselio u zemlju Lozjaka, da bi se obranio od pogibelji, koja mu je prijetila. Znao je da prijatelj zna prkositi pogibelji. Tako su ljudi Prijatelja došli blizu narodu Brata. Brat je i do tada puno trpio, ali se nekako držao. Kad su došli u njegovu zemlju stara braća govorila su jezik drugačiji i vjera im je bila malo strana, ali u dubini duše, osjećali su zajedničku pripadnost. Plamen nade se još nije ugasio.

Kada je Prijatelj izvršio zadatak kod Lozjaka, umjesto hvale, dobio je nasilno nestajanje.

Na zemlji Bratovoj Prijatelj se lijepo snalazio. Brat nije dirao ni one Lozjake, koji su se doselili. Znali su da su i oni daljnja braća, nekada možda bili isti ili su si bili susjedi. Prijatelj mu je zbog toga bio zahvalan i pomogao kako je god mogao. Naučio jezik, pa i jezik Lozjaka. Nevolja je počela, kada je i kod Brata započeo lagani proces zaborava. Počelo je nestajati sjećanje na riječi posljednjeg Djeda. Sve više su Prijatelja stavljali po stranu, kao stranca. Počeli su se ponašati nerazumno. Nisu više razumjeli, da s tim ponašanjem zapravo sami sebe uništavaju. Prijatelj je bio kopča, koja spaja, kopča k nekadašnjem skladu, upravo, jer plamen čuva on u srcu. Kada će nestati, neće biti ono što bi se nanovo zapalilo, zabadava će pokušavati to Brat, neće uspjeti. Sam neće moći pokrenuti ništa.

Najveća pouka zajedništva je upravo to – kako je učio Djed – svatko ima svoj zadatak. Kada više ne vidiš u drugom dio sebe, u drugom narodu tinjajući plamen tvoje budućnosti, nikada više nećeš dostići vrata raja, čije ključeve ti je već jedanput podario Bog.

Učinio je to iz neizmjerne vjere i ljubavi u tebe!